SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 66. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, APRIL 7, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 7-го КВІТНЯ 1992. Ч. 66. РІК XCIX.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ЗВЕРНУВСЯ ДО МОРЯКІВ

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кравчук 31-го березня звернувся до моряків-чорноморців, робітників і службовців Чорноморської фльоти.

Останнім часом високопоставлені військові керівники та засоби масової інформації колишнього СС—СР безцеремонно втручаються до внутрішніх справ суверенної України. Законодавчі акти України з будівництва збройних сил піддаються ревізії, перекручуються та неправильно висвітлюються підписані керівниками держав СНД угоди з військових питань, надсилаються розпорядження до частин Чорноморської фльоти та інших військових формувань в Україні, що може спровокувати соціяльне і політичне невдоволення військовослужбовців. Такі дії перекручують суть політики України і настроюють військовослужбовців проти суверенної держави, на території якої вони перебувають і де базується майже вся Чорноморська фльота. „Це не вписується в ніякі правові норми і є прямою неповагою до нашої політики, нашої державности, права нашого народу самостійно розпоряджатися тим, що знаходяться на його землі", — заявив Л. Кравчук.

Подібні безцеремонні дії, сказав далі Президент, спонукують керівництво України зробити рішучі кроки для захисту інтересів свого народу, військ, розташованих на території України, у тому числі Чорноморської фльоти. Проблему Чорноморської фльоти, за словами Л. Кравчука, Україна не може віддати на відкуп адміралам, оскільки це проблема не військова, а державно-політична, яка може мати далекосяжні наслідки для долі миру. „Нас дедалі більше й більше турбує спроба військових структур стати над незалежними державами, розв'язувати надзвичайно складні політичні питання шляхом диктату".

Президент України висловив надію, що моряки Чорноморської фльоти розберуться в цих інтриґах та хитросплетіннях, не піддадуться тискові, застановляться над тим, чи можуть адмірали знати інтереси моряків краще, ніж вони самі. Він підтвердив, що Україна суворо виконуватиме прийняті закони про соціяльний та правовий захист військовослужбовців, які служитимуть на її території, а також угоду між державами СНД про соціяльні та правові ґарантії військовослужбовців, звільнених з військової служби. Україна фінансує і фінансуватиме всі військові сили, розташовані на її території, поліпшуватиме матеріяльне становище вояків і моряків. Л. Кравчук закликав чорноморців до розважливости в ім'я суверенної України, кращого життя народу та власного майбутнього на гостинній українській землі.

До Києва 1-го квітня прибула військова делеґація з Москви для вирішення низки питань щодо збройних сил СНД. Заступник головнокомандуючого збройними силами СНД Родіонов повідомив кореспондентів, що метою його візити до Києва є бажання вирішити всі питання щодо переміщення офіцерів, які служать в Україні, але не присягнули їй, а також тих, які хочуть повернутися з Росії в Україну.

Міністер оборони України Костянтин Морозов брав участь у першій зустрічі міністрів оборони країни, які входять до нещодавно створеної Ради Північно-атлантичного співробітництва. Зустріч проходила в Брюсселі у штаб-квартирі НАТО, куди прибули керівники військових відомств і представники більшости країн Атлантичного альянсу Східньої Европи та країн, що входили до колишнього СССР. Мета зустрічі — вирішити, який внесок можуть зробити керівники військових відомств у процес налагодження співробітництва між країнами Заходу і Сходу.

Відбулися Річні загальні збори Округи УНС в Ніяґара

Ст. Катарінс, Онт. — В суботу, 21-го березня, відбулися Річні загальні збори Округи Ніяґара, Онт., в приміщенні української кредитівки в Ст. Катарінс. Заступлених було шість відділів Округи. Представники їх вибрали Управу Округи на 1992 р. у складі: адвокат Богдан Долішний — голова, Осип Фаренич — заступник голови, П. Дяків — секретар, Михайло Боровський — касир, М. Ґрох, М. Бережук і П. Самець — члени Контрольної комісії; вільні члени: Михайло Дідух і Данило Пищ.

Збори відкрив голова Б. Долішний. Він привітав Уляну Дячук, головного предсідника, та попросив присутніх відмовити молитву. На бажання присутніх зборами проводив адв. Б. Долішний, а секретарював П. Дяків. З огляду на відсутність Єфима Омельченка, секретаря попередніх зборів з 1990 році, не було відчитання протоколу. Д-р Долішний вияснив, що були перешкоди у скликанні зборів у 1991 році і тому вони не відбулися. Він попросив кожного секретаря відділу дати свій звіт. Катерина Онуфрик, секретар Відділу 416-го, ствердила, що Відділ втратив багато членів з приводу виплачення і згрошевлення грамот. Вона передала одну членську аплікацію до Головної Канцелярії. Слідуючий звітував Петро Дяків, секретар 427-го Відділу, найбільшого в Окрузі. Цей Відділ зорганізували Володимир Гірняк і Володимир Самець у 1940 році. Околиця Ст. Катарінс має багато українців, але вони є дуже порозкидані. Передав три нові аплікації. Він радив, щоб конечно зробити курси для секретарів, може получити з Округою Торонто, чи Баффало. Молодше покоління купує забезпечення на вищі суми. Він має добрий підхід до дідусів, які забезпечують своїх внуків і платять вкладки наперед. Радить видру-

(Закінчення на стор. 4)

ДОПОВІДЬ О. ПРОФ. І. ТЕРЛЕЦЬКОГО

Асторія, Н. Й. — Прицерковні організації парафії Чесного Хреста в Асторії, Н. Й. влаштовують доповідь о. проф. Івана Терлецького, віцеректора Львівської Архиепархіяльної Духовної Семінарії. Він говоритиме на тему „Наша участь у розвитку Духовної Семінарії у Львові". Доповідь відбудеться у долішній залі церкви в суботу, 11-го квітня, о год. 6-ій вечора. Адреса: ріг 31-ої авеню і 30-ої вулиці. Доїзд підземкою „Н" до Бродвею в Асторії.

Москва все ще вважає повітряний простір України „своїм"

Москва. — Колишнє совєтське, а тепер російське пресове аґентство ІТАР-ТАСС повідомило, що Україна, мовляв, присвоїла собі воєнні літаки, які належать до стратегічних сил СНД. Все, що знаходиться на території України — належить українській державі, — заявляв вже кількакратно Президент України Леонід Кравчук, за виїмком стратегічних ракет і тактичної атомової зброї, яка, згідно з рішенням Верховної Ради України, повинна бути частинно вивизена, а частинно знищена і здемонтована при допомозі Заходу.

ТАСС інформує, що 25-го березня чуть не зірвалась інспекційна поїздка групи американських військових експертів, правдоподібно викликаних росіянами для полагодження спору з літаками, які вони радо продали б закордонним державам за мільйони долярів, не поділившись навіть грішми з Україною, чи іншими країнами—членами Співдружности Незалежних Держав. Американська делеґація, інформує ТАСС, мусіла чекати в Москві „аж одну годину", бо командуючий українською повітряною 24-ою фльотою ген. Валерій ВасиЛієв не давав дозволу на перелет над територією його держави воєнного літака Росії. Україна навіть не знала про заплянованi відвідини.

Уявіть собі, які притенсії, — заявили кореспондентам деякі члени ВР України й Уряду. Уявіть собі тільки на хвилину, що повітряне командування України дало б наказ свому літакові без дозволу російського уряду летіти над російською територією і приземлитись в Москві.

Того ж дня повідомляють російські дежерела, міністерство оборони України заборонило командантові воєнно-транспортової авіяції ВВС об'єднаних збройних сил СНД ген. Вячеславу Ефанову відвідати підпорядковані йому частини (йдеться про ті самі частини, які Уряд України вважає своїми) на території України. Таку ж заборону отримав також ген. полк. Пйотр Дєйнєкін і тільки інтервенція маршала Євґенія Шапошнікова в міністра оборони України Костянтина Морозова дозволила командирові Дєйнєкінові відбути свою службову поїздку.

Причиною конфлікту стало рішення України (росіяни кажуть без дозволу країн СНД, а властиво без дозволу Москви), проголосити своїми усі шість полків воєнно-транспортових літаків типу Іл.76, стратегічних бомбовиків типу ТУ-95, повітряних танкерів, а також транспортову ескадрилю Ан-12 і Ан-24 . Таку ідею підтримали понад 80 відсотків особового складу старшин і вояків згаданих летунських з'єднань.

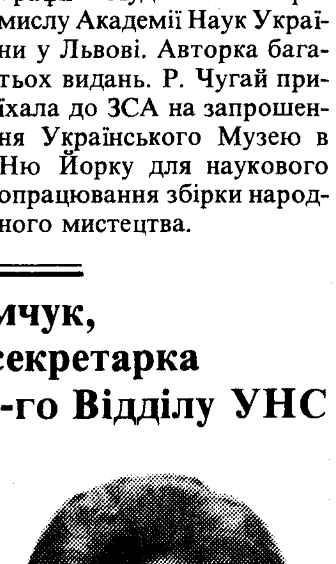
„Ми не є проти того, щоб Україна мала свої повітряні сили, особливо танкери для перевозу пального, і в цей спосіб поправила свою економіку, — заявив ген. полк. П. Дєйнєкін, — але не можна забувати, що воєнно-транспортова авіяція, літаки-танкери, належать не тільки її одній, тільки всій Співдружності". Київські компететні речники заявили у відповідь, що, на жаль, Росія про це забуває, якщо йдеться про розподіл Чорноморської фльоти і колишнього майна СССР, а їхній президент Боріс Єльцин на останній нараді в Києві навіть не хотів говорити на ці теми.

Р. ЧУГАЙ В УОК ЦЕНТРІ

Заходами 90-го Відділу СУА у Філядельфії в неділю, 12-го квітня, о 3-ій год. по полудні, до Українського Освітньо-Культурного Центру загостить Раїса Захарчук-Чугай з доповіддю на тему: „Дослідження українського прикладного мистецтва". Р. Чугай — кандидат мистецтвознавства, працює науковим співробітником в Музеї Етнографії і Художнього Промислу Академії Наук України у Львові. Авторка багатьох видань. Р. Чугай приїхала до ЗСА на запрошення Українського Музею в Ню Йорку для наукового опрацювання збірки народного мистецтва.

Померла Юлія Демчук, довголітня секретарка 76-го Відділу УНС

Нюарк, Н. Дж. — В п'ятницю, 3-го квітня ц. р. тут померла після довшої недуги Юлія Демчук, довголітня секретарка 76-го Відділу УНСоюзу, Братства св. Івана Хрестителя в Нюарку, як також кількакратна делеґатка цього Відділу на Конвенціях УНСоюзу.

Бл. п. Юлія Демчук

Юлія Демчук прибула до Америки після Другої світової війни та включилася в українське громадське і союзове життя. Вона перебрала обов'язки секретаря 76-го Відділу після смерти її мужа Мирослава Демчука, який раніше був теж предсідником цього ж Відділу. Полишила в смутку дочку Марійку, яка допомагала її в часі недуги виконувати обов'язки секретаря Відділу.

Похорони відбудуться у вівторок, 7-го квітня ц. р. о годині 8:30 ранком з похоронного заведення Литвина до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку та на український православний цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВЕЛИКОДНІЙ БАЗАР

Ню Йорк. — Пластовий курінь „Ті, що греблі рвуть" влаштовує Великодній базар в суботу, 11-го квітня, від год. 12-ої до 4-ої по полудні та в неділю, 12-го квітня, від год. 11-ої до 2-ої по полудні, який відбудеться у Пластовому Домі, 144 Друга аве., в Ню Йорку. На базарі — великоднє печиво та інші ласощі. Весь дохід призначений для Пласту в Україні.

РОСІЯ ТВОРИТИМЕ СВОЮ ВЛАСНУ АРМІЮ

Брюссель, Бельгія. — Ерік Шмітт, кореспондент газета „Ню Йорк Таймс", інформуючи про наради представників країн Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) і колишніх країн Варшавського Пакту та новопосталих на руїнах комуно-московської імперії незалежних країн, повідомляє, що згідно з рішенням президента Російської федерації, Верховної ради Росії і військових кіл, Росія таки творитиме свою власну армію.

Правда, російські представники, а зокрема ген. Павел Ґрачов, один з найближчих співробітників Б. Єльцина у справі армії й оборони, заявили, що російська армія нараховуватиме найбільше 1,300,000 вояків, менше як половину військових з'єднань, якими Росія командує тепер з країнами Співдружности Незалежних Держав, — заявили представники Адміністрації президента Джорджа Буша. Ґрачов заявив, що російські війська змінять також дотеперішню стратегію з офензивної на оборонну.

Плян творення російської армії був докладно обговорений під час зустрічі ген. П. Ґрачова з секретарем Департаменту оборони ЗСА Ричардом Чейні в головній квартирі НАТО в Брюсселі.

Співдружність Незалежних Держав розпоряджає тепер тримільйоновою армією. Кілька республік — Україна, Бірорусь, Росія і правдоподібно Казахстан виявили бажання творити свої власні оборонні збройні сили. Покищо існують ще навіть збройні сили колишнього СССР, які стаціонують в балтійських країнах, Польщі і Німеччині, а також в Молдові. Президент України Леонід Кравчук творить, на базі колишніх трьох совєтських воєнних округ в Україні, окрему українську армію на добровільній базі з формою присяги на вірність українського народу.

Представники Росії, Білорусі, України і Казахстану зустрічалися приватно з Р. Чейні і пообіцяли, що вся тактична атомова зброя буде перевезена до Росії, а завданням Заходу є припильнувати, щоб ця зброя була знищена. Подробиці цієї справи будуть обговорені між Чейні і міністром оборони України ген. полк. Костянтином Морозовим у Вашінґтоні, куди він приїде на запрошення Пентаґону 12-го квітня.

Секретар оборони Р. Чейні повернувся вже з Брюсселі до Вашінґтону. Виступаючи перед групою спеціялістів і високих старшин у Пентаґоні, Чейні сказав, що існують добрі вигляди для майбутньої співпраці між збройними силами НАТО і східніми країнами, бо одні й другі ставлять собі одну мету: зберігати мир у світі.

У СВІТІ

У ЧЕТВЕР, 2-ГО КВІТНЯ, прем'єр-міністер України Вітольд Фокін прийняв у Києві американську делеґацію. На зустрічі йшла мова про створення в республіці наукового центру і спеціяльної фабрики для знищення ядерних ракет. Під час наради Президента України Леоніда Кравчука з його преставниками в областях переважна більшість їх висловилася за повернення в Україну ядерної начинки ракет після їх знищення в Росії. Цю начинку Україна могла б використати як паливо на атомових електростанціях.

НА ПЛЯЖІ ПІД ЛИВАНСЬКИМ містом Сайдою знайдено труп працівника Червоного Хреста 34-річного Клода Матти. Смерть наступила від поранення ножем на тілі вбитого знайдено сліди тортур. Матта був християнином і від 1976 року працював у цьому районі міста, населеному переважно мусулманами-суннами.

ПОНАД 50 РОКІВ після смерти о. Андрія, батька провідника українського антибольшевицького руху спротиву Степана Бандери, його родина одержала від генеральної прокуратури довідку, що 8-го лютого 1992 року о. Андрія Бандеру регабілітовано. Отже, офіційна влада визнала, що о. Андрій не вчинив ніякого злочину, а був вірний своєму пастирському служінню і рідному народові. Довгий час вважалося, що о. Андрія арештували і в травні 1941 року вивезли разом з дочками до Сибіру, де він і помер. Насправді його розстріляли енкаведисти у липні 1941 року в Києві. До Сибіру були вивезені тільки його дочки Оксана і Марта.

У БУДАПЕШТІ ВІДКРИЛАСЯ амбасада України. На урочистій церемонії був присутній заступник міністра закордонних справ України Борис Тарасюк. У своєму виступі він підкреслив, що Україна, відновлюючи свою державну незалежність, першу дипломатичну місію відкриває саме в Мадярщині.

НЕДАВНІЙ АКТИВІСТ Руху та УРП в Луцьку Сергій Сінчук, який тепер перебуває під слідством і обвинувачується в торгівлі наркотиками, признався, що до того ще й працював для КҐБ, збираючи компромітуючі матеріяли про керівників Руху і Української Республіканської Партії. Сінчук вимагає зустрічі з народними депутатами, щоб викрити багатьох аґентів КҐБ у керівництві демократичних організацій. Дружина Сінчука стверджує, що обласне управління Служби Національної Безпеки (так перейменувало себе КҐБ) загрожує її чоловікові фізичною розправою, якщо він оприлюднить ці факти.

ПЕРШУ В УКРАЇНІ вищу богословську школу буде відкрито у Почаївській Лаврі, яка з давніх часів є великим центром православ'я і популярним місцем масових прощ.

НА ПОЧАТКУ ТРАВНЯ в Москві пройде Фестиваль Української Культури, метою якого є об'єднання українців східньої діяспори. В серпні у Києві відбудеться світовий форум українців.

У МЕДИЧНІЙ КЛІНІЦІ Алемана в Сантіяґо, Чіле, зареєстровано несподіваний спалах захворювання холерою — 11 працівників цього медичного центру потрапили до шпиталю з такою діягнозою. Міністерство охорони здоров'я Чіле покищо не може з'ясувати причину епідемії. Цікаво, що жоден з пацієнтів клініки Алемана не став жертвою цього захворіння.

ІРАНСЬКІ ВОЄННІ ЛІТАКИ БОМБИЛИ ІРАКСЬКУ ТЕРИТОРІЮ

Нікосія, Кипр. — Засоби масової інформації, а зокрема аґенство Ассошієйтед Пресс півodомили, що 12 іранських воєнних літаків бобмовиків і джетів типу Ф-4 („Фантом"), нелатіли на бази муджагедінів розміщені на території Іраку, деякі з них 60-65 миль у віддалі від столиці Багдаду.

Політичні і військові спостерігачі та представники Пентаґону думають, що рейд відбувся за згодою іракського уряду, бо в іншому випадку головне командування іракської армії поставилоб було у стан поготівля протилетунські сили. Не зважаючи на змову обидвох диктаторських урядів проти муджагедінів, останні боронилися мужньо і навіть зістрілили одного „Фантома" та взяли в полон іранського летуну.

Очевидно, офіційно іракське радіо повідомило, що налет іранських літаків на територію Іраку є „актом аґресії", яка в майбутньому може мати небажані серйозні наслідки. Деякі іракські високі командири воєнних баз розміщених в поблизу скупчення муджагедінів погрозили іранцям відплатою.

Ассошієйтед Пресс, покликаючись на достовірні іракські джерела інформує, що рейд іранських літаків був відплатною акцією за напад муджагедінів на прикордонне поселення в Ірані, здійснене з території Іраку. Знаючи якою жорстокою була вісімрічна війна між Іраком й Іраном, речники Пентаґону побоюються, щоб бомбардування іракської території не спричинилось до нового воєнного конфлікту між цими двома країнами. В кожному разі повітряну атаку Ірану вважають познакою погіршення відносин між Теґраном і Багдадом, які ще й досі не підписали між собою мироворо договору. Міністерство закордонних справ Іраку запротестувало проти бомблення його території і протестну ногу вислало на руки генерального секретаря ООН Бутроса Ґалі у якій атаку називається „аґресією Ірану проти Іраку".

Паризький кореспондент АП повідомляє про велику політичну деменстрацію в Парижі, що її зорганізували іракські муджагедіни. Понад 20 учасників демонстрації були заарештовані французькою по ліцією за порушення громадського порядку. Керівник муджагедінів „Хальк" Массуд Раджаві запротестував проти іранського тероризму і заявив, що збройні сили його організації шукатимуть підтримки у боротьбі проти іранських диктаторів.

У Ратґерсі влаштовують конференцію

Нюарк, Н.Дж. — Тут на кемпусі Ратґерського університету від четверга, 9-го, до суботи, 11-го квітня, відбуватиметься конференція, якої темою буде „Інтеліґенція і соціяльні зміни в Центральній та Східній Европі". Доповідачами цієї конференції будуть три лавреати нагороди Нобеля — Сол Белловс, Джозеф Бродскі і Чеслав Мілош, та інші визначні постаті літературного світу як: Доріс Лессінґ, Сузан Зоннтаґ, Станіслав Баранчак, Адам Міхнік, Ґеорґі Конрад, Татяна Толстая та Ричард Пайпс.

Найбільше уваги присвячуватиметься розглядові ролі письменників і інтеліґенції, як громадських активістів у перетворенні Центрально-Східньої Европи.

Ранні сесії проходитимуть у Робсон центрі Ратґерського університету в Нюарку. Пополуднева сесія у четвер відбудеться в Нюарському музею, а пополуднева сесія в п'ятницю в нюарській публічній бібліотеці.

Українську літературу репрезентуватиме Оксана Забушко, поет-науковець з Інституту філософії Академії Наук України. Вона виголосить доповідь на тему „Українська література як Персона Драматіс історії". О. Забушко — автор кількох збірок поезій та літературної критики, тепер є відвідуючим професором гуманітарних наук і письменником-резидентом Пенсильванійського стейтового університету завдяки Фундації Воскобійників. Запрошений на цю конференцію поет Дмитро Павличко не зміг прибути.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ повідомив, що араби та Ізраїль погодились на відбуття п'ятої сесії мирових переговорів у Вашінґтоні 27-го квітня. Вони також у принципі погодились, щоб наступні сесії відбувати ближче до Близького Сходу. Речниця Державного департаменту Марґарет Татвайлер заявила, що всі учасники переговорів — Ізраїль, Сирія, Ливан, Йорданія та палестинці — подали листу запропонованих ними місцевостей для переведення шостої сесії.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ІНСПЕКТОР Державного департаменту сказав, що провідники цього департаменту роками були свідомі того, що Ізраїль перепродує отриману від ЗСА воєнну техніку країнам Третього світу. У свому звіті Шерман Фанк не називає Ізраїль поіменно, але говорить про країну, яка є „головним одержувачем" американської військової допомоги, що урядові чинники переклали на Ізраїль. Аналітики твердять, що Конґрес напевно уважно приглянеться до цього звіту в додатку до звіту окремої комісії, призначеної для розгляду цієї справи.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ демократичні провідники Палати Репрезентантів почали домагатися постійних і поширених пільг для безробітних громадян ЗСА та намагалися свої вимоги пов'язати з пропозиціями допомоги країнам колишнього СССР, що їх подав президент Джордж Буш. Вимоги, запропоновані конґресменом з Мишиґену Дейвидом Боньором і підтримані демократом з Міссурі Ричардом Ґепчардом мають на меті заплутати допомогу країнам колишнього СССР з домашніми проблемами безробіття і в той спосіб зробити це політичним м'ячиком у виборчому році. Аналітики твердять, що намагання демократів пов'язати закордонну політику теперішнього Уряду з домашніми проблемами є новою виборчою стратегією демократів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Міжнародний тероризм і санкції ОН проти Лібії

У грудні 1988 року сталася одна з найбільших катастроф в історії цивільного летунства: над Шотляндією у великій висоті раптом пасажирський літак лінії „Пан Амерікен", що летів із Франкфурту у Німеччині до Ню Йорку, перетворився у полум'яну кулю і розлетівся на кусні. 259 пасажирів плюс усі члени залоги, разом 270 осіб, згинули на місці — пошуки за тілами загинулих, що їх не всіх можна було розпізнати, та за кусниками величезного літака типу 747 — як відомо тривали тижні. Щойно 15-го травня наступного року проголошено у Вашінґтоні офіційний комунікат з авторитетним ствердженням, що причиною катастрофи був розрив годинникової бомби у відділі з баґажами, що між загинулими були громадяни різних держав — Америки, Великобританії, Франції й Німеччини — скоординоване слідство повели цивільні й військові поліційні апарати, користуючися теж співпрацею військових розвідок. Те слідство тривало три роки. Було підозріння, що причетними до цього акту терору були Іран і Сирія.

Щойно на переломі лютого і березня цього року проголошено, що змова вийшла від арабської країни Лібії, що її диктаторський президент полковник Муаммар Каддафі був відомим протектором міжнародного тероризму. В усіх часописах західнього світу появилося виявлення навіть прізвищ двох лібійських арабів — безпосередніх авторів того терористичного акту. Американський Уряд зажадав від Лібії видачі тих терористів. Муаммар Каддафі спершу рішуче заперечував, наче б ті його громадяни мали будь-що спільне з катастрофою американського літака, — згодом заявив готовість передати їх під розслід Раді арабських держав, врешті зголосив скаргу до Міжнародного Трибуналу у Гаазі. 1-го квітня цього року Рада Безпеки Організації Об'єднаних Націй проголосила санкції проти Лібії. Повний текст цієї резолюції оприлюднений у „Ню Йорк Таймсі" з 2-го квітня ц. р. Ті санкції охоплюють припинення летунської комунікації до Лібії, заборону продажу її будь-якої зброї, припинення туристичного й торговельного зв'язку, — але ні одна західня держава ще не зірвала дипломатичних взаємин з Лібією.

Самі американські коментатори признають, що санкції ООН щонайменше спричинять Лібії невигоду, але мало пошкодять. Чотиримільйонове населення цієї арабської країни — бідне, життєвий стандарт низький, не користується воно імпортованим крамом. Комунікацію можна буде вести окружним шляхом, так само Муаммар зможе купувати зброю від міжнародних торгівців нею. Санкції не обмежують теж диктаторської влади Муаммара Каддафі, який прийшов до влади 33 роки тому у військовому перевороті проти старого короля Ідріса, Спершу був популярний, як народний трибун, тепер має вже зорганізовану опозицію за кордоном країни. У міжнародній політиці Лібія не грала іншої ролі, як саме тільки сумну ролю одного з центрів міжнародного тероризму. Перепачкування годинникової бомби почерез Мальту до Франкфурту — це буцімто пімста за переведення американською військовою фльотою і летунством збройної акції проти Лібії шість років тому, за президентури Роналда Реґена. Реґен оправдував цю короткотривалу „каральну" дію провокаційною поведінкою Каддафі.

Санкції Ради безпеки ООН проти Лібії формально пов'язані зі загином літака Пан-Амерікен із убивством 270 невинних людей. Але насправді ідеться про дике і наприкінці XX сторіччя цілком незрозуміле явище міжнародного тероризму. Політично цей тероризм безглуздий, бо не приносить ніякої реальної користи його авторам. Лідер палестинців Яссір Арафат, іранські „аятолли", анонімові схоплювачі „закладників" на вулицях Ливану, всі вони доводили своїм тероризмом до власної ізоляції й відмовлялися від тероризму. Мудра приказка каже: „Хто мечем воює — від меча гине". Можна заризикувати передбачення, що міжнародний тероризм зникне — не в наслідок беззубих санкцій, а в наслідок рішучого виступу демократичних країн, яким надокучить такий безглуздий нелюдський тероризм, як оте знищення літака з його 270 невинними людьми, чоловіками, жінками й дітьми. Терористи — це злочинці, а до таких людей годі промовляти в рукавичках.

Степан Яворський
Анатолій Нікула

УКРАЇНСЬКА ВАЛЮТА — ПОГЛЯД З КАНАДСЬКОГО БОКУ

I

Процедура прийняття відвідувачів у Канадській банкнотній компанії, імпозантній будові при 145 Ричмонд ровд в Оттаві, усталена вже десятками років. Ми прибули до бюра внутрішньої безпеки, нагадали про погоджену зустріч з президентом компанії Даґласом Арендсом. Ми — це Степан Яворський, кореспондент „Свободи" і Анатолій Нікула, спеціяльний кореспондент „Голосу України" з Києва.

Терпеливо і зі зрозумінням переходимо процедуру, пов'язану з нашою візитою. Ставлення ввічливе, але на жаль, фотокамеру і диктофони... прийшлось залишити. Такі правила безпеки.

Далі нас запрошують до конференційної залі. До призначеного часу зустрічі з президентом маємо ще трохи часу і нас знайомлять з історією компанії. Ми є в головному будинку компанії і саме тут друкуються українські гривні. Нам розповідають, що є ще дві інші фабрики в Канаді і одна в ЗСА, які є власністю компанії. Канадська банкнотна компанія має виключний контракт з урядом Канади на друкування канадських грошей (долярів) і інших цінних паперів та документів. Це відбувається від початків існування канадської валюти. Річна продукція компанії обчислюється на 100—200 міл. дол. Компанія має широкі зв'язки з іншими державами і користується високою репутацією.

З огляду на діяпазон охоплення проблеми друкування гривень в Канаді українською пресою та різного роду контроверсій, ми вирішили звернутися до канадського першоджерела, що часто згадується в публікаціях. За декілька хвилин ми розмовляємо з президентом компанії, Арендсом, його дружиною Ширлі, яка є членом дирекції, і віцепрезидентом Орестом Новаківським. Розмова само собою повертається до того, як виглядають гроші, скільки вже надруковано і якої вони якости. Помічники приносять каталоги, в яких представлені усі зразки деномінацій — один, два, п'ять, десять, двадцять і сто. Вигляд українських гривень надзвичайно привабливий і мистецьке оформлення відповідне. Ми порівнюємо гривню з іншими банкнотами, які ця компанія виготовляє, включно з колишнім царським рублем, що також друкувався тут. Портрети Шевченка, Франка, Грушевського, Мазепи, Лесі Українки справляють приємне враження. На думку президента компанії — це найкращі гроші, з мистецького огляду і технології, які ця компанія виготовила за 95 років свого існування.

„Пане президенте! Можливо одною з найбільш дискутованих проблем в українській пресі було питання якости і захищенности від підробки української гривні?" — було нашим першим питанням.

„Канадські доляри, виготовлені нашою компанією є одними з найменш підроблюваних грошей у світі. Ми маємо унікальні опатентовані винаходи, які забезпечили нам цей успіх. Питання елементів захищенности ми не можемо повністю дискутувати тому, що деякі з них є строго засекречені і можуть бути відомі лише обмеженому колі людей. Щодо української гривні, то вона матиме близько 30 елементів захисту, з яких приблизно вісім є унікальними і засекреченими. Крім того, українські гроші друковані на спеціяльному папері фірми Домтар, яка постійно постачає папір на друкування канадських долярів і, яка виготовила для українських гривень спеціяльний високоякісний папір з водяними знаками тризуба. Зауважую, що північноамериканська валюта не вживає водяних знаків як додаткової міри захисту". Найбільш доступні елементи захисту, які можна виявити за допомогою ультра-фіолетового світла, спеціяльного побільшувального скла, чи візуально — було нам продемонстровано.

На сьогоднішній день компанія підготовила цілу серію проєктів банкнотів. На жаль, лише три номінали (один, два і п'ять) затверджені Національним Банком України. Їх надруковано вже 150 мільйонів купюр, власне одна десята договореної кількости, обумовленої контрактом. Решта купюр вже понад місяць готові, але Національний Банк України не підписує їх до друку. Президент сказав, що його особливо турбує зволікання, яке може спричинити перерву складного технологічного процесу, яким є друкування грошей. Це включає сотні робітників, співпрацю з різними фірмами, що виготовляють папір, спеціяльні волокна тощо.

Президент підкреслює, що українське замовлення є важливим і фабрика зараз зосереджена на його виконанні. Під умовою безперервности цього процесу і роботи на три зміни, перша черга у 1.5 біл. банкнотів могла б бути виготовлена не в травні, а на місяць раніше, в квітні ц. р. Якщо цей процес перерветься, перехід на виконання іншого замовлення може серйозно затримати друкування української валюти.

Закінчення буде.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРОТИ „ФРОНТАЛЬНОЇ АТАКИ"

У „Свободі" із 19-го березня була поміщена стаття нашого відомого публіциста Миколи Бараболяка п. з. „Отаманія у нових шатах?" У цьому листі я хочу вказати на одну ідею, висказану у цій статті, яка, коли була б зреалізованою, принесла б нашій молодій державі велику шкоду.

Йде про речення:... „Теж нині більше енергії витрачається на конфронтацію противних сил у демократичному таборі, ніж на фронтальну атаку проти партократів, у руках яких справжня влада в Україні...'

Фронтальна чи будь-яка інша атака проти наших „партократів" була б сьогодні дуже шкідливою, правдоподібно прямо руйнуючою, катастрофальною для нашої молоденької, ще не вповні оформленої і ще слабосилої держави з таких причин:

1) „Партократи" становлять сьогодні дуже поважний відсоток українського населення, зокрема великий відсоток людей з вищою освітою, з досвідом у адміністраційному апараті держави, у дипломатичній службі, у командній клясі збройних сил, у шкільництві і т. д. Коли у додатку візьмемо до уваги відомий факт, що в Україні відчувається сьогодні великий брак людей кваліфікованих до праці у різних галузях державного апарату, то стає ясним, що коли „атака" на „партократів" зменшила б і без цього недостатню кількість кваліфікованих працівників, то українська держава перестала б існувати, прямо із причини браку кваліфікованих працівників.

2) Знаємо, що наші „партократи", проти яких ми мали б повести фронтальну атаку, голосували майже поголовно за суверенітетом України, опісля за незалежністю України і без сумніву дуже причинилися до тріюмфального висліду референдуму.

Без напруження всіх наших сил, без найбільшої єдности, ми не зможемо витіснювати унікальної історичної нагоди збудувати вкінці нашу незалежну державу. В ім'я єдности простягнім руку до наших братів — „партократів", що між ними величезна кількість є, напевно, українськими патріотами. Злочинців між „партократами" знайдемо опісля. Тепер не час на те.

Ярослав Татомир
Філядельфія, Па.

Наталія Пазуняк

ВАРТІСНИЙ ДОВІДНИК

*Євген Місило, „**Бібліографія** української преси в Польщі (1918—39) і **Західньо-Українській** народній Республіці (1918—19)", **В-во Канадського** Інституту Українських Студій, Альбертський університет, довідник ч. 44, Едмонтон, 1991 р., 250 стор.*

Бібліографічні покажчики є основою праць на соціо-політичні теми у різних аспектах цього означення, з розгалуженням понять і широкою семантикою. Бібліографи обмежують свою працю тематично, територіяльно й хронологічно. Автор Євген Місило обмежив працю до території історичної Польщі як Другої республіки, що діяла в 1918—1939 роках, та періоду Західньо-Української Народної Республіки, що існувала в 1918—1919 роках. У заголовку подана тема, що вказує обсяг дослідів автора, — це українська преса. У вступній статті автор визначує критерії, що саме, на його погляд, охоплює поняття „українська преса"; це всі періодики, які друкували українці, без огляду на мову видання; ті періодики, що виходили українською мовою і її діялектами, незалежно від національности видавця. Тому до української преси зараховано ті україномовні періодики, що їх видавала польська влада та Червона армія і зареєстровані тут і польськомовні часописи, видані КПЗУ та Сельробом і Комуністичною спілкою молоді Західньої України (КСМЗУ). Реєструє автор також періодики, що їх видавали українці різними мовами — французькою, латинською, російською чи язичієм (це видання москвофілів та „старорусів", що згодом перейшли в 1930 роках подекуди на українську мову).

Часто автор також подає польські періодики зі зазначенням чисел, в яких заторкнені українські проблеми. Можна б мати застереження до тих критерій, та цей підхід дав змогу авторові охопити ширший засяг матеріялу і частково тим схарактеризувати політичну атмосферу певних періодів.

Бібліографічний опис окремого періодика включає такі елементи: число під яким подане в покажчику дане видання; примітка про достовірність існування даного видання; редактор, видавець, назва періодика, пояснювальні визначення, місце видання й період видавання, також місце зберігання річників чи й окремих чисел періодика.

Описаний матеріял згрупований за мовним принципом: 1) україномовні періодичні видання; 2) видання польською й іншими мовами; 3) неперіодичні серійні публікації; 4) календарі (й альманахи); 5) звіти українських організацій і установ (що вже не належать до преси); 6) преса, що виходила за ЗУНР (1918—1919); 7) додаткові інформації про пресу.

У всіх розділах матеріял подано за альфабетом — українські назви за українською азбукою, а інші — за латинською.

В покажчику подані індекси: іменний, топонімічний, тематичний, індекс установ і організацій. Вкінці подані джерела, з яких користав автор. Це здебільшого бібліотеки й архіви в Польщі, у Відні, Парижі, Ню Йорку. Згідно з правилом бібліографічних видань, в покажчику поданий список абревіяцій для назв бібліотек і архівів чи інших установ.

Переважно, не з вини автора, дані про періодики неповні; бракує не раз деяких даних для опису періодика, часто немає комплектів (не знайдено їх у доступних книгозбірнях. У деяких виданнях через конспірацію не подавано в періодику прізвища деяких редакторів чи членів колеґій.

У бібліографії зареєстровано 1,104 видання, що включають також 74 додатки чи самобутні сторінки даних періодиків, 130 одноднівок, 98 видань неукраїнською мовою, 40 серійних видань, 148 календарів; 21 звіт організацій та 61 періодик на території ЗУНР та в періоді до Ради Амбасадорів 15-го березня 1923 року. Деякі часописи продовжували своє існування аж до 1939 року, як наприклад, „Діло".

Уся бібліографічна праця кропітка, вимагає перевірок щодо точности даних і послідовности подачі матеріялів, що бачимо в покажчику Євгена Місила.

Важливим зусиллям автора було заповнити певну прогалину в бібліографічних покажчиках. Довоєнну українську пресу (1816—1916) на території австрійської займанщини описав був В. Ігнатенко („Бібліографія української преси 1816—1916", Харків, 1930). Комуністичну пресу з періоду польсько-совєтської війни (1919—1920 рр.) описав Я. Дашкевич („Український історичний журнал", 1958, ч. 1).

Про час ЗУНР є стаття В. Бачинського („Новий час", 1936), де описано 37 періодичних появ на всі 52 позиції.

Цінними є ті описи періодиків у Є. Місила, де він проводить автопсію доступного йому матеріялу. Тож немає сумніву, що праця Є. Місила, хоча з певними прогалинами, має свою бібліографічну цінність.

Твір Євгена Місила був нагороджений в Бібліографічному конкурсі при УНІГ із фундації д-ра Миколи і Володимири Ценків.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

До глибини зворушена Вашим великодушним жестом. Щиро дякую за Альманах. Ніколи не сподівалася, що моя скромна особа буде кимсь замічена десь далеко за океаном. З великим задоволенням перечитую цю дорогу книгу, сторінку за сторінкою і любуюся її змістом і формою.

Велика шана Вам за те, що вже десятиліттями несете українське слово, а з ним і українську правду, до тих українців, яких доля розкинула по всьому світу, які жертвуючи собою пішли скитатися на чужину, щоб не коритися ворогові.

Бог змилувався над нами, вислухав наші молитви і ми вже маємо свою державу — соборну незалежну Україну, яка кличе своїх розгублених дітей назад до себе!

Боже! Дай нам ще тільки єдности і ми переборемо усі труднощі, збудуємо міцну державу і повернемо давню славу нашого народу.

Слава Україні!

З пошаною
О. С. Прокопович
м. Львів

К. І. Квітчаста

ДУМКИ ВЕРВЕЧКАМИ

Неначе гусоньки, думки вервечками
снують, між хмарами пливуть
Тривожатьніченьку, прийшовши
з вечора,
шукають відлуння звук...

А чи відлуниться чи не відлуниться
задума гусне у журбі,
у час обчуханий звиса
над луками,
шукає листя на вербі...

Шукає доленьки в труді
натомленим,
шукає світла край вікна...
Зітхання чуються і тихі
стогони...

Думки вервечками...
Немає сна...

Україна

Д-р Роман Смик

СЛІДАМИ БОГДАНА ЛЕПКОГО

I

21-го липня 1941 року відійшла від нас на чужині в Кракові незвичайна людина — Богдан Лепкий. Це був видатний діяч української культури, відомий поет-лірик, автор безсмертних „Журавлів", прозаїк-белетрист, автор тетралогії „Мазепа" та інших історичних романів, мемуарист, перекладач з української на чужі мови, учений, літературознавець і критик, педагог та освітній діяч, мистець-маляр, оратор, дійсний та почесний член НТШ. Людина, що більшу частину свого життя провела на чужині як амбасадор культури України. Його твори були строго заборонені комуністичним режимом, а ім'я викреслене з літератури та енциклопедії.

Саме в липнім. р. припадало 50-річчя його смерти, тому з наміром віддвідати місця його перебування та творчости автор репортажу вже вдруге вибрався на Україну.

Бережанська земля, де Б. Лепкий провів молоді літа, села Поручин, Жуків та місто Бережани, де він учився і вчив, були головними точками на моєму витиченому шляху. Село Крогулець, тепер Крогульці, Гусятинського району, де у 1872 родився наш письменник, розпочало святкування 50-річчя вже у четвер, 18-го серпня, поминальною св. Літургією в церковці, де служив батько Богдана — О. Сильвестер Лепкий (літ. псевдо Марко Мурава). Після цього відкрито та посвячено в місцевій середній школі кімнату-музей Богдана Лепкого в присутності численних представників обласного, районового та місцевого управлінь, вчителів, гостей та жителів Крогульців та околиці. Тернопільська газета „Відродження" з 20-го липня 1991 року м. ін. пише: „Цікаві спогади, вірші Богдана Лепкого та сучасних поетів, пісні — кілька годин звучали в Крогульцях, де в далекому 1872 році народився поет зі світовим іменем".

Рушійною силою у крогулецькій громаді та середній школі є вчителька Ольга М. Пелешок і директор Петро Чир, які подбали про заснування кімнати-музею, та які теж зі своїми учнями відвідують сусідні школи з програмою творчости Б. Лепкого. Вони відбули довшу прогульку до Жукова, де молилися на гробі о. Сильвестра, оглядали середню школу ім. Б. Лепкого та вже добре влаштований музей.

У п'ятницю, 19-го липня, Організаційний комітет подвійних святкувань: 100-річчя української еміґрації в Канаді та 50-річчя смерти Богдана Лепкого в Бережанах, запросив усіх закордонних гостей та членів комітету на офіційне прийняття для привітання та зустрічі з місцевим управлінням та депутатами Рад. Вітали нас посадник міста Зіновій Міґоцький та інші керівники управління. Відбулася свобідна виміна думок та перших вражень, де м. ін. порушено справу досі закритої церкви. Закордонні гості таврували брак толерантности та християнської любови. Той момент особливо підкреслив голова обласного управління Михайло Олійник з Тернополя під час відкриття пам'ятника Б. Лепкому в Жукові.

Після дуже вибагливого привітального обіду, відбулися екскурсії по місті та його надбаннях. Увечері відбулося офіційне відкриття „Днів української еміґрації" під гаслом „Нашого цвіту по всьому світу" в переповненій залі Культурного центру в Бережанах. То була незвичайно цікава та зорганізована імпреза. Замість Надії Волинець, яка захрипла, імпрезою проводив посадник міста. Закордонних гостей викликали по черзі до слова, а опісля вшановували їх піснею, деклямацією чи музикою. Після закінчення вечора відбулися Українські вечорниці в залі Музею книги в колишній гімназії-ратуші.

У суботу, 20-го липня ранком, мені ще вдалося відвідати місцевий цвинтар та помолитися на гробах моєї бабки Іванни, сестри о. Сильвестра, та вуйків Лонкевичів. Подорозі оглянув здалека дім, де жила колись моя дружина; тепер дім у чужих руках. Залишилося небагато часу, щоб хоч коротко відвідати моїх племінників на їхньому давньому родинному місці.

Вполудне, в суботу 20-го липня, розпочалися головні святкування, присвячені виключно пам'яті Богдана Лепкого, в Жукові біля Бережан, де поет провів свої юні літа в домі свого батька о. Сильвестра. Процесії з довколишніх сіл зі своїми священиками та маси народу зібралися біля пам'ятника Т. Шевченка, де покладено квіти, а хор „Боян" подарував поетові хорову точку. Відсіля зформувався процесійний похід у проводі з 8 священниками обох віроісповідувань та хорами, що перейшов головною дорогою на площу перед середньою школою ім. Б. Лепкого. Це був маєстатичний вид, коли п'ятитисячна маса народу вітала повернення свого сина у своє село, де йому поставлено перший у світі пам'ятник та зорганізовано перший у світі Музей Лепких. Під звуки мелодії „Чуєш брате мій", у виконанні капелі народної самодіяльности „Боян", відбулося відслонення подвійної висоти бронзового пам'ятника письменника. Акту відслонення довершили племінник письменника д-р Роман Смик, д-р Микола Сивіцький — дослідник творчости Б. Лепкого, з Варшави, відмінниця середньої школи Наталя Гавриш та парох Жукова о. Петро Половко. Після освячення, промовляв о. декан Ярослав, що підкреслив велику ролю Б. Лепкого як послідовника о. Маркіяна Шашкевича, та закликав братів-українців закинути всяку ненависть та єднатися на підставах християнської любови.

Продовження буде.

ЗУСТРІЧ З МІНІСТРОМ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Як уже повідомлялося в пресі, спільними заходами обох громадських централь в ЗСА — Української Американської Координаційної Ради і Українського Конґресового Комітету Америки — в Ню Йорку в суботу, 18-го квітня в готелі Шератон при 7-ій евеню і 52-ій вул., о год. 6-ій вечора відбудеться зустріч українського громадянства з міністром оборони України генерал-полковником Костянтином Морозовим на бенкеті в його честь.

Правда, день 18-го квітня, як переддень Великодня, дуже невідповідний, але це була єдина нагода використати приїзд міністра Морозова до Вашінґтону на запрошення секретаря оборони ЗСА Ричарда Чейні.

Міністер Морозов і його делеґація приїдуть до Вашінґтону в неділю, 12-го квітня, і пробудуть там до 17-го квітня.

У справі запрошення міністра Морозова прибути до ЗСА багато допоміг своєю інтервенцією і зв'язками наш приятель у Вашінґтоні, активний член організації „Юкрейн 2000" Роберт А. МекКоннелл.

Міністер Морозов радо погодився, якщо буде запрошений американським Урядом прибути до Вашінґтону, приїхати до Ню Йорку і зустрінутися з українською громадою. Про свою готовність заявив на авдієнції у нього Євгенові Стахову ще в грудні минулого року, а згодом, після одержання запрошення, Р. Барановському в лютому ц.р., теж на авдієнції в Києві.

У перші два дні міністер Морозов матиме ряд зустрічей з представниками Уряду, зокрема зі секретарем Департаменту оборони ЗСА Р. Чейні для продискутування широкого кола проблем, зокрема заснування між міністерствами обох країн взаємного співвідношення і тісніших зв'язків. Частина поїздки поза Вашінґтон включатиме показ, як вербують новобранців в ЗСА, як їх тренують і як піклуються своєю добровольчою армією. Морозов і його делеґація відвідають військові місця всіх родів зброї і зустрінуться з численними військовослужбовцями найвищої ранґи в різних місцях ЗСА.

В березні ц.р. Морозов відвідав Угорщину на запрошення уряду, а в травні відвідає Канаду.

Поїздки міністра оборони України до різних країн у цей критичний час мають далекосягле значення у будівництві молодої держави, зокрема її військової сили. Тому зустріч громадянства з міністром оборони генерал-полковником К. Морозовим, після його візити у Вашінґтоні, буде надзвичайно цікавою і вартою уваги.

В бенкеті візьмуть участь представники військового світу Америки і наші ветерани.

Зустріч підготовляє організаційний комітет, в склад якого входять: Євген Стахів, д-р Богдан Шебунчак, Роман Данилюк, Лев Футала, Петро Матіяшек та Ігор Длябога. Вступ від особи 100 дол. Чистий дохід призначений на потреби міністерства оборони України, точніше на допомогу тим українським офіцерам і військовикам, які все ще перебувають поза межами України і наражені на шикани різних садистів, благають, щоб повернутися в Україну, а також для тих військовиків, яких звільнено зі служби за те, що присягнули на вірність Україні.

На велике признання заслуговує факт спільного організування цього бенкету в честь міністра оборони України генерал-полковника К. Морозова обома централями. Це доказ нашої політичної зрілости. Явище будуюче і похвальне з боку всієї громади.

Створення і формування сильної армії в Україні і поліпшення економічного становища — нині найважливіші справи і першочергові завдання уряду України. Обов'язком нас, українців в діяспорі, — всіма засобами підтримати зусилля нашого народу і границь України перед всякими провокаціями з боку наших недругів. Масовою участю в бенкеті задемонструємо нашу поставу і шану до свого війська.

Побажано, щоб ті особи, які з будь-яких причин не зможуть взяти участи в бенкеті, своїми пожертвами взяли духовну участь в цьому бенкеті. Українські фінансові установи і організації також повинні відгукнутися своїми щедрими дотаціями на цю важливу справу.

Не жаліймо труду і пожертв, бо якщо не ми то хто, якщо не сьогодні, то коли?

Зголошення із залученими чеками із зазначенням, що це на бенкет, слід висилати на адреси:
Ukrainian American
Coordinating Council,
142 Second Avenue,
New York, N.Y. 10003,
або
Ukrainian Congress
Committee of America
203 Second Avenue,
New York, N.Y. 10003

Р. Барановський

У 100-річчя народин Ю. Шустакевич

Св. п. Ю. М. Шустакевич

Саме у 1992 році минає 100 років від дня народження і 40 років від дня смерти моєї мами, що була одною із визначних постатей української громади в ЗСА.

Юлія Малевич-Шустакевич народжена 5-го квітня 1892 року, а померла 26-го січня 1952 року. Маючи 16 років вступила до Українського Національного Театру у Львові та завдяки прегарному свому сопранові і акторським здібностям вибилася на одну із передових сил театру. Одружившись із Миколою Шустакевичем вона виїхала до ЗСА вже у 1913 році і тут далі займалася театральним мистецтвом. Однак одночасно з театром моя мама включилася активно в громадську працю на американському терені і вже в 1925 році вона стала співосновницею і головою Союзу Українок Америки. Опісля вона була головою 57-го Відділу СУА в Дітройті, де мої батьки жили, а відділ СУА в Сієтл, Ваш, засновано під її іменем.

Впродовж 25 років мої батьки, проживаючи в Дітройті, провадили там українську радіопередачу, яку передавали різні станції, аж до часу, коли мій батько, Микола, перейшов на емеритуру. Але він до своєї смерти у 1966 році постійно містив статті і коментарі на політичні, культурні та громадські теми у щоденнику „Свобода".

Як щасливі були б мої батьки, коли б доля дозволила їм дожити до сьогоднішніх днів, а з цим до подій, що тепер нас усіх так радують, а які проходять в Україні із проголошенням її незалежности. Не забуваючи про свою батьківщину, вони обоє віддали багато із своїх сил та знання для прибраної батьківщини — ЗСА, як також своїм чотирьом дітям, 11 внукам і до сьогодні вже 16 правнукам та 9 праправнукам.

Високорелігійний та культурний вплив моїх батьків завважується на їхніх дітях.

Найстарший син Володимир — добрий музика, провадив власною оркестрою в Дітройті впродовж довгих років і диригував симфонічною оркестрою Дітройту виконуючи власну композицію. Він помер у 1975 році. Старша дочка Ольга була довгі роки учителькою і, як брат Володимир, визначалася музикальністю. Молодша Ірина була екзекутивною секретаркою у відомому автовому підприємстві Дженерал Моторс, але також була співачкою як і її сестра Ольга. Обі вони померли і при житті залишився я, як єдиний живучий син. Після 34 років праці як бизнесовий керівник здобув я науковий ступінь доктора і викладав 13 років у Йонґставн університеті аж до відходу на емеритуру в 1984 році. Мій син також успадкував по моїй мамі музичний талант та став професором фортепіяно і співу.

Роки проминають скоро і майже усі однолітки моїх батьків вже перейшли у вічність. Їх згадує чергове покоління час-до часу і можна також знайти деякі докази їхньої праці — витинки із газет, які пожовкли з роками, статті у збірниках, що появилися з приводу різних нагод і згадка про них у їхніх нащадків. Але наслідки того, що вони зробили для української громади на культурному і громадському відтинках, залишаться, як і залишили вони слід на їхніх дітях, внуках і правнуках.

Д-р Р. Шустер

ПРЕЗИДЕНТ МОЛДОВИ Мірча Снігур закликав вояків 14-ої армії, яка перейшла під юрисдикцію Росії, виявити витримку і розважливість і не стати закладниками самовбивчої політики придністровських сепаратистів. Президент підкреслив, що втягання армії в конфлікт стане катастрофою, маштаби якої годі передбачати.

ПРОТИ КОЛИШНЬОГО прем'єр-міністра Східньої Німеччини Ганса Модрова висунуто обвинувачення у фальсифікації вислідів виборів. Поряд з ним у протизаконних махінаціях обвинувачено ще трьох колишніх комуністичних керівників.

КИЇВСЬКА ГАЗЕТА „Молодь України" повідомляє, що міністер оборони Співдружности Незалежних Держав (СНД) маршал Шапошніков звернувся до начальника штабу єдиної розміщеної в Україні повітряно-десантної дивізії із запитанням: скільки потрібно літаків, аби перепровадити дивізію у Воронезьку область Російської федерації. На це полковник Бабич відповів: „Лише один і невеличкий. Для того, щоб довезти до Москви рапорти всіх офіцерів частини на звільнення із збройних сил СНД".

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ старих військових мундирів і нагород з 15 країн світу експонується у Львові. Помітне місце на виставці займають строї українських січових стрільців, бійців Української Галицької і Української Повстанської Армій.

5 МІЛ. ДОЛ. — не рахуючи карбованців — таку суму щорічно дають у бюджет митні збірки із закордонних летунських компаній за користування повітряним простором України. Однак валюта, як і раніше, пливе до Москви на рахунок російського Центру міжнародних розрахунків.

У ЧЕТВЕР, 2-ГО КВІТНЯ, лава присяжних після 11 годинних нарад, які розтягнулися на два дні, винесла рішення визнати Джана Ґотті винним у всіх кримінальних оскарженнях прокуратури. Дж. Ґотті, голова злочинної родини Ґамбіно, вже кілька разів зумів леґально вислизнути з рук прокуратури. Одначе, цим разом після кільканадцятитижневої розправи його визнано винним, а це за припущенням знавців заповідається на доживотну тюрму. Аналітики стверджують, що успіх цього процесу прокуратура завдячує в більшості свідченням колишнього помічника Ґотті, Сальватора Ґравано, який погодився свідчити проти свого шефа за зниження кари для нього самого.

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ УКРАЇНИ

Російські шовіністи — проти української символіки

19-го лютого об 11-ій годині 49 хвилин 72 депутати Верховної Ради проголосували проти святині народу України — історичного, державного, національного символу — золотого тризуба.

Депутати-демократи красномовно, арґументовано доводили, що тризуб — державний знак нашого далекого предка — Великого Київського князя Володимира Святого. Маючи такий прекрасний символ, котрий дійшов до нас із глибини віків, нам не потрібно, як іншим народам, підробляти історичні документи, аби показати світові давність свого народу. Але саме ці арґументи були і стали впоперек горла російським шовіністам. І не через незнання історії вони голосували проти (хоча їхні голови не переобтяжені знаннями з українiстики), а тому, що прийняття тризуба як герба України — ще один важливий крок до незалежности, ще одне свідчення, що народ України не „молодший брат", а великий народ, історія котрого налічує тисячоліття.

Не треба бути соціологом, аби простежити, що переважна більшість депутатів, котрі голосували проти тризуба, так само голосували і проти незалежности, синьо-жовтого прапора і тих рішень, без котрих неможлива побудова багатої і демократичної держави. Вони діють за принципом „чим гірше — тим краще". Своїм вчинком великодержавники образили не тільки українців, але й росіян, котрі проголосували на референдумі за державну незалежність України.

Отже, події 19-го лютого засвідчили, що деструктивні сили не бажають примиритися з поразкою, котру їм завдав народ 1-го грудня.

Криза у Верховній Раді буде поглиблюватися і, напевне, цей склад найвищого законодавчого органу скоро припинить своє існування. А на наступних виборах народ буде обачніший. Я переконаний, що тільки нова Верховна Рада, вільна від пробільшовицьких шовіністичних елементів, зможе побудувати демократичну державу. Подаємо список тих, хто голосував „проти". Народ повинен знати своїх „героїв".

Ігор Кравчук

Депутати, які проголосували проти	Округа
1. Бабанський Ю. В.	48
2. Бойко К. В.	416
3. Бойко І. В.	431
4. Гаврилов А. В.	256
5. Аптер Я. М.	246
6. Асеєв Г. С.	440
7. Бадов В. Ф.	92
8. Бичков В. В.	401
9. Булянда О. О.	197
10. Ванеєв Г. І.	238
11. Воробйов О. К.	194
12. Грабін В. В.	344
13. Дашивець Т. А.	152
14. Дробінський В. Г.	420
15. Жук В. В.	436
16. Коржик В. І.	386
17. Ківшик П. А.	325
18. Кіпаріс Ф. С.	317
19. Головко Ю. П.	96
20. Гребенченко А. П.	118
21. Гуренко О. І.	219
22. Дудченко В. І.	307
23. Кисельов А. В.	142
24. Козаренко В. І.	54
25. Леміш В. П.	16
26. Локтєв С. В.	120
27. Мазур В. Д.	101
28. Македонський І. І.	308
29. Марченко В. Р.	347
30. Матвєєв В. Й.	285
31. Мельник А. М.	97
32. Мещеряков В. Ф.	366
33. Остроущенко С. В.	298
34. Левченко Г. П.	371
35. Лебенко А. О.	302
36. Мармазов Є. В.	235
37. Мусієнко І. М.	234
38. Папасюк Ф. Т.	162
39. Пауль В. Й.	144
40. Перепадін О. І.	251
41. Петін В. М.	400
42. Пилипенко В. В.	306
43. Попов М. М.	73
44. Портной В. С.	441
45. Протасов В. І.	74
46. Півень М. І.	132
47. Під'яблонський М. І.	136
48. Савельєв О. Е.	313
49. Симоненко В. К.	297
50. Стус В. І.	433
51. Теряник В. І.	58
52. Тихонов В. М.	52
53. Толстоухов А. В.	148
54. Топалов В. А.	122
55. Уманець Ю. І.	394
56. Цеков С. П.	248
57. Чародєєв О. В.	216
58. Чулаков Є. Р.	100
59 Швець В. Р.	223
60. Ревенко М. М.	437
61. Родигін В. М.	147
62. Старіченко О. Г.	124
63. Ступніков Ю. І.	236
64. Терехов В. П.	242
65. Тризна В. С.	114
66. Фоменко Г. П.	65
67. Церт М. П.	69
68. Чумак А. О.	399
69. Шариков Б. І.	398
70. Шведенко М. М.	72
71. Шеховцов О. Д.	128
72. Яцуба В. Г.	75

(„Самостійна Україна", ч. 10, 1992).

Вшанування героїв в Гамилтоні

В лютому українські громади в діяспорі вшановують пам'ять своїх жінок-героїнь — спільними молитвами, молодіжними апелями і святочними концертами. Спостерігаємо, як тепер у новоствореній Україні відроджується культ героїв Крутів, як 21-го лютого Київська громада відзначила 50-ліття смерти Олени Теліги. Всі ті вияви пошани до пам'яті наших героїв і героїнь свідчать не лише про наше усвідомлення їхньої найвищої самопожертви, але також вони солідаризують нас, оформлюють національну свідомість молодого покоління.

В місті Гамилтоні, Канада, це вшанування мало особливий характер дружньої зустрічі однодумців. Заходами жіночої ланки Ліґи Визволення України влаштовано святочний концерт 23-го лютого в приміщенні Українського Культурного Центру. В програмі брали участь всі покоління, починаючи від малих „суменят" до тріо красунь з „Верховини", до хору молодих жінок „Світанок", до учасниці визвольної боротьби ОУН Оксани Романишин. Виступала також, чарівним голосом, гостя зі Львова, Марія Майчик. Мистецькою програмою „оркеструвала" С. Баран, вступне слово виголосила голова ОЖ ЛВУ П. Боднарук, доповідачку представила Л. Кривокульська.

Концерт розпочали діти піснею „Від синього Дону до сивих Карпат", слова якої схоплюють увесь комплекс наших стремлінь: „без панства і рабства, насильства і зрад — одна, незалежна Вкраїна".

З цікавим репертуаром нових пісень, як і з милозвучною гармонією, виступало тріо „Верховина" в „перебудованому" складі Наталки Саранчук, Ріми Яців і Марійки Глібович, з фортепіяновим супроводом Адріяни Раделецької. Зокрема запам'яталася пісня „Ти земле моя". Відтак хор „Світанок" під дириґентурою О. Глібович, що прикрашує концертову сцену вже кілька років, виконав в'язанку пісень. Музична частина програми була завершена сольоспівом Марії Майчик зворушливою піснею „Боже, Україну збережи".

З доповіддю про жінок героїнь виступила Оксана Романишин, активна учасниця боротьби проти польської окупації, що ділила долю ув'язнених підпільників ОУН в передвоєнних роках. Вона окреслила пантеон наших героїнь, зосередившись на постатях Ольги Басараб і Олени Теліги, однак не могла не згадати про тих 500 жінок, що загинули під совєтськими танками в Кінґірському концтаборі. Тепер, в час розбудови української держави, не менше потрібний вогонь самопосвяти і готовість саможертви, якими керувалися ті наші героїні. Прикладом можуть також служити постаті живих героїнь — Ірини Калинець, Раїси Руденко, Надії Світличної, їхній вклад у відроджену Україну.

Часто повторяється думка, що Україна осягнула свою незалежність „без пролиття краплі крови", без революційного зриву. При цьому забувають про тих тисячів героїнь і героїв, які віддали своє життя в боротьбі за волю України.

Юрій Ганас

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої дорогої
ДРУЖИНИ І МАМИ

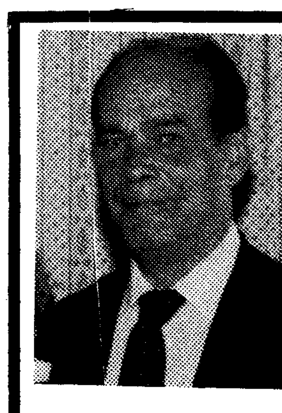
бл. п.

ЮЛІЇ ВАСИЛИНЮК

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.
(31-12 30-та вулиця)
в неділю, 12-го квітня 1992 р. о год. 8:30 рано.

Про молитви за душу покійної Юлії просять —
муж ЮРІЙ
і доня МАРУСЯ

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДА

бл. п.

ЯРОСЛАВА НАЗАРКЕВИЧА

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
дня 29-го квітня 1992 р. о год. 9:30 ранку
в церкві Успення Пречистої Діви Марії
57th Court, **Маямі, Фльорида**

АНТОНІНА — дружина з родиною

Ділимося з фаміліянтами і усіма пластунами сумною вісткою, що 25-го березня 1992 р. відійшов на Вічну Ватру

пл. сен.

БОГДАН САЦЮК
Архидітько САЧ

Просимо усіх згадати нашого фаміліянта в своїх молитвах.

Складаємо наші глибокі співчуття дружині Оленці та ближчій і дальшій родині.

Велике Плем'я
Лісові Чорти

Ділимося з приятелями та знайомими сумною вісткою, що з волі Всевишнього відійшов у вічність в неділю, 29-го березня 1992 р. у Ню Гейвен, Коннектікат, по довгій і важкій недузі

наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ, ШВАҐЕР, СТРИЙКО І ВУЙКО

бл. п. д-р прав

Михайло Снігурович

ур. 27-го вересня 1915 р.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 3-го квітня 1992 р. з церкви св. Арх. Михаїла в Ню Гейвені, на український католицький цвинтар св. Духа у Гемптонбурґу, Ню Йорк.

Ґорем прибиті:

дружина — МАРІЯ
дочка — д-р МАРІЯ ЗОРЕСЛАВА
син — мґр МИХАЙЛО з дружиною КАТЕЮ
сестра — НАДІЯ з мужем ҐРИГОРІЄМ
брати —
д-р МЕЛЕТІЙ з дружиною ЛЬОТОЮ
о. БОГДАН
підполк. ВІРОСЛАВ з дружиною ПАТРІШІЄЮ
братова — ЗЕНОВІЯ
внуки — ДІЯНА, МЕЛЯНІЯ, ЛЯРИСА, МИХАЙЛО-ОЛЕКСАНДЕР, ЗАХАРІЙ І ЮЛІЯ
та ближча і дальша родина

Просимо про молитви за спокій душі покійного.

Замість квітів на могилу проситься складати датки на УККА, поміч Україні (РОДУ) та інші добродійні цілі.

Вшанували Т. Шевченка в Чикаґо

В неділю, 8-го березня, українська чикаґська громада черговий раз виконала Шевченківський заповіт. Вона зібралася чисельно, щоб „незлим, тихим словом спом'янути" свого духовного батька. Цього року громада спом'янула його так, як про це він завжди мріяв: „в сім'ї вольній, новій", бо проголосивши 24-го липня 1991 року свою державну незалежність, Україна стала вільною. А 1-го грудня, по довгих роках неволі, устами свого народу Україна вибрала для себе ту форму життя, котру Шевченко так гаряче проповідував: „в своїй хаті своя правда і сила, і воля".

Святкування Шевченківських днів завжди мало в собі магічну силу. Люди приходили на ті святкування, щоб почути палке Шевченківське слово, щоб зачерпнути нової сили, щоб себе духовно скріпити. Сьогодні, після здобуття державної самостійності, здається, що до Шевченка треба приходити тим більше. Цим разом нам треба приходити до нього на науку, яку він так чітко і яскраво висловив двома словами: „єднайтися, братайтеся".

Цьогорічний святковий концерт в честь Тараса Шевченка в Чикаґо відбувся в залі школи св. о. Миколая. Концерт-свято відкрив заступник Ілиннойського Відділу УККА інж. Лев Боднар. Відкриваючи Шевченківські святкування, він влучно підкреслив, що наше відзначування Шевченка буде гідним тільки тоді, коли уведемо в життя Шевченкові ідеали, тобто, коли всі станемо до праці в розбудові нашої держави.

Змістовне, глибоко продумане та й знаменито виголошено слово на святі мав о. Андрій Шаґала, ЧСВВ, якому доповідач дав заголовок „Шевченко сьогодні". Доповідач говорив, що Шевченко став для нас культом, якому немає рівних в інших народів. І це не тому, що Тарас Шевченко був великим поетом — інші народи також мали великих і визначних поетів, а тому, що він був основоположником української нації, творцем самобутності нашого народу. Поява Шевченкового „Кобзаря" неначе потрясла нашим народом, після чого він відчув, хто він є. В політичних поемах Шевченка, як „Заповіт", „Сон" та інших, ми бачимо не тільки великого поета, але в першу чергу творця політичної плятформи, яка для народу стала його „вірую".

Мистецька програма була різноманітна і на висоті цього особливого дня. Як завжди, приємно було слухати діточого хору „Євшан зілля" української катедральної школи св. отця Миколая під проводом його керівника Марти Стадник, виступ якого був між вступним і святочним словом. Хор виконав „Поклін Тобі, Тарасе", музика Гайворонського в обробці В. Кассараби, „Слава Кобзареві", музика Недільського, та ще дві пісні до музики А. Філенка: „Зацвіла в долині" і „Тече вода". Поміж піснями хористи—учні 2-ої, 4-ої та 5-ої кляс рецитували вибране з поезій Шевченка.

В дальшій частині програми рецитаторка Юлія Хім'як-Баялцалієв переконливо та з відчуттям виконала деклямацію „До Основ'яненка". В наступній точці молодіжний мішаний хор „Байда" під дириґентурою Володимира Поповича дійсно гарно виконав „Гамалію", музика Мейтуса, та „Садок вишневий", музика Гнатишина. На початку концерту цей хор також виконав Шевченкові „Заповіт", музикаСтеценка.

В наступній точці Олег Березюк, відомий заповідач музичного ансамблю „Медікус", вивів літературну композицію, яку він назвав „Пізнання генія". Композиція включала „Мені тринадцятий минало" та „Долю" Шевченка, „Кобзареві" Ліни Костенко та „На роковини" Лесі Українки, а поміж окремими віршами він з великим патосом і по мистецьки змалював метаморфозу свого покоління, якому судилося переходити з большевицької епохи і йти в сьогоднішну, сучасну, українську.

Гарним закінченням святкового концерту був виступ мішаного хору „Прометей" парафії свв. Володимира і Ольги під дириґентурою мґр. Наді Савин. Хор виконав „Думи мої", музика Козака, та „Учітеся, брати мої", музика Давидовського. Поміж названими піснями сопрано Олена Гірна виконала „Ой, три шляхи", музика Степового.

Про цілість програми можна сказати, що вона була вповні до вподоби публіці.

На святі нашої громади був присутній кандидат до Конґресу Люіс Ґуітерас. В своїм короткім слові він заявив, що якщо буде вибраний до Конґресу, то завжди буде прихильний до справ українського народу. Слід сказати, що Люіс Ґуітерас дуже часто приходить до української громади, як представник міста та його мейора, і є в добрих відносинах з нашою громадою.

Шевченківські святкування закінчено відспіванням українського національного гимну.

Лука Костелина

Бостонська громада в поклоні Патріярхові Йосифові

Заходом парафії української католицької церкви Христа Царя та Українського Патріярхального Товариства Америки, Відділу в Бостоні, було проголошено день 23-го лютого 1992 року „Днем Блаженнішого Патріярха Йосифа в Бостоні". З цієї нагоди влаштовано святочну академію, котра відбулася того самого дня.

Рано о десятій годині була відслужена Свята Літургія та Панахида за св. п. Патріярха Йосифа, співав хор нашої парафії під дириґентурою Ніля Реймонда, а також пластова молодь в уніформах брала участь в Святій Літургії.

Зараз по Святій Літургії і Панахиді в залі парафії відбулася святочна академія з нагоди сторіччя народження Патріярха. Вітаючи присутніх, голова бостонського Відділу Українського Патріярхального Товариства д-р Іван Дідюк відкрив Святочну Академію і попросив о. декана Маріяна Струця провести молитву і вступне слово. о. Маріян оповів присутнім про свою зустріч з Патріярхом і враження, яке виніс з їхньої розмови.

Далі провідник програми д-р Іван Дідюк представив присутнім головного доповідача, докторанта Гарвардського Університету Бориса Ґудзяка, котрий близько знав Патріярха. Він сказав, що ще у школярські літа познайомився з Патріярхом і кожна зустріч з ним поглиблювала зацікавлення релігією і Церквою. Він бачив в Патріярхові надзвичайну постать, великого церковного і національного провідника. Студіюючи теологію в Римі, Борис Ґудзяк мав можливість зустрічатися з Патріярхом Йосифом, відчувати на собі його могутній інтелектуальний і духовний вплив. Б. Ґудзяк також оповів життєпис Патріярха, докладно спиняючись на стосунках з Митрополитом Шептицьким, відтак на 18-річній хресній дорозі в'язня сталінських таборів і, звичайно, на титанічній діяльности Патріярха Йосифа після звільнення з неволі. На закінчення Б. Ґудзяк прочитав уривки „Завіщення" св. п. Патріярха Йосифа. За так добре підготовлену і зворушливу промову присутні нагородили д-ра Ґудзяка рясними оплесками.

Заслужена наша громадська діячка Оксана Пясецька чудово виконала дві сольові пісні: Ігора Соневицького „Під Твою Милість", і Бортнянського „Благослови всім" котрими захопила присутніх.

На кінець д-р Іван Дідюк від Патріярхального Товариства, Відділу в Бостоні запропонував, щоб Головна Управа Товариства, в порозумінні з церковними властями, звернулася до всіх вірних нашої Церкви із закликом розпочати своїми молитвами акцію за Беатифікацію нашого Патріярха Йосифа.

Також д-р Іван Дідюк звернув увагу, що при Кредитовій Кооперативі в Бостоні створено фонд „За Беатифікацію Патріярха Йосифа", на котрий він на початок складає сто долярів і сподівається на підтримку інших щедрих жертводавців.

Події, які сталися в 1991 році, є дуже пов'язані з нашим Патріярхом. Після віків нашого поневолення, після страшної руїни, що залишили по собі новітні комуністичні кати, зійшло сонце волі. Чи це не Чудо Боже? Чи це не вислід муки і молитви наших замордованих єпископів, священиків, монахів і монахинь? Чи це не вислід пролитої крови мільйонів людей за віру Христову, за нашу Церкву, український нарід? Це все зворушило Господню силу і постала вільна Україна. Чи були такі випадки в історії світу — воля без проливу крови?

Дальше д-р Іван Дідюк сказав: „Продовжуймо щиро молитися, щоб Всевишній дав силу і мудрість нашим державним провідникам". Нарід наш, перейшовши через такі страждання, не повинен повторювати старих помилок, щобільшого серед яких був брак єдности, ігнорування моральних законів, або, як це показали останні часи, відречення держави від Бога і релігії.

У всіх державних актах державні народи покликуються на Божий авторитет: „Боже допоможи!" Як часто ви ці слова чуєте від наших державних провідників? Нам треба пригадати і признатися, що в чотирьох універсалах не було жодної згадки про Бога. Віримо, що тепер, коли Україна є вільна, наші державні мужі не повторять цієї трагічної помилки при творенні нової конституції і законів.

На закінчення академії провідник свята подякував усім учасникам звеличання визначного діяча українського народу Патріярха Йосифа. Свято закінчено молитвою, яку провів о. декан М. Струць.

Д-р Іван Дідюк

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

кувати афіші, які мають мати адреси всіх секретарів і можуть служити у всіх домівках і клюбах, як засіб інформації про УНСоюз і його секретарів.

М. Бережук, секретар 454-го Відділу жалував, що не має можливости розбудувати цей Відділ, який існує вже від 1962 року.

Відділ 461-ий був заснований у 1940-их роках. Його секретар М. Ґрох думає, що у місті Велланд немає великих організаційних можливостей. Молоде покоління хоче завжди щось нового. Можливо, що потрібно нових організаторів, з новим підходом.

Секретар 462-го Відділу О. Фаренич уболівав над фактом, що порожніє резервуар потенційних членів. Молодше покоління не хоче відновляти членство, коли грамота дозріє. Подякував за приділ стипендій членам його Відділу.

Сетретар 468-го Відділу П. Самець уважав, що є можливість скріпити його Відділ, але сидження в хаті нічого не дає, а він не може їздити. Місця росту існують, але їх треба шукати. Ніяґарська Округа є здорова.

У звітах членів Управи Округи касир М. Зборовський подав сальдо банкового конта. Присутній Орест Самець уважав, що афіші можуть бути добрим засобом продажу забезпечення.

Б. Долішний уважав, що Відділи повинні просити його на свої збори, але вони цього ніколи не робили. Є нагода подати дані про УНСоюз у книжці для відзначення 100-ліття української іміґрації в Канаді, яку приготовляють у Ст. Катарінс. Можна також УНСоюз оголошувати у церковних бюлетенях.

Опісля забрав голос М. Дідух, який переїхав з Квебеку в околиціСт. Катарінс. Він звернув увагу, що для успішньої кампанії приєднання членів кожний секретар мусить зібрати адресар всіх потенціяльних членів українського походження та опісля разом розділити для використання секретарями. У дискусії заторкнено також різні можливості оголошень у телевізійних передачах з Торонто і у Гамилтоні.

Після цього предсідник зборів покликав до слова головного предсідника УНСоюзу У. Дячук.

Головний предсідник подякувала організаторам Округи за їх труд, бо вони є тими, які дбають про членство нашої великої організації. Першуном в Окрузі є Данило Пищ, секретар 458-го Відділу. Він придбав шість членів на 110,000 дол. забезпечення. По три члени зорганізували: П. Дяків, Відділ 427-ий, Й. Фаренич, Відділ 462-ий, та М. Ґрох, Відділ 461-ий М. Бережук, Відділ 454-ий приєднав одного члена. У. Дячук просила не забувати, що організаційну працю треба постійно виконувати, щоб мати успіхи і добрі осяги.

Серед Округ Канади Округа Ніяґара взяла друге місце, виконавши організаційну квоту на 50%. Перше місце в Канаді взяла Округа Монтреалю з виконанням квоти на 88%. Ця Округа взяла третє місце у всіх Округах УНСоюзу.

Опісля У. Дячук здала звіт організаційного стану УНСоюзу, про його добрий фінансовий стан, про допомогу Україні, союзові публікації, можливості видання „Українського Тижневика" в Канаді, збірку адрес та пляни УНСоюзу для підсилення організаційної діяльности професійними організаторами. У. Дячук просила мати на увазі приготування до 100-ліття УНСоюзу та збірки інформацій про відділи і Округи.

Збори закінчено плянуванням чергових Зборів Округи, правдоподібно у Гамилтоні.

ЛИТВА ВИМАГАЄ прискорити виведення колишніх совєтських військ. Виступаючи в понеділок, 30-го березня, в програмі республіканської телевізії, заступник голови Верховної Ради Чесловас Степанкявічюс заявив: „За два місяці, що минули після зустрічі Вітаутаса Ляндсберґіса з Борісом Єльциним, з Литви, не зважаючи на досягнуті домовлености, не виведено жодної військової частини". Степанкявічюс підкреслив, що чужинецька армія „зневажає суверенітет Литовської держави, грубо порушує її закони".

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД провідниками жидівської громади в Ню Йорку на зібрані зорганізованому Міжнародним жидівським комітетом для справ міжрелігійних відносин, голова нюйоркської римо-католицької епархії Кардинал Джон О'Коннор підкреслив своє невдоволення політикою Уряду президента Джорджа Буша супроти Ізраїля. Він сказав, що уважає таке поступовання Уряду загрозою для мирових переговорів на Близькому Сході та нехтує небезпекою поширення ісламського фундаменталізму, якого О'Коннор назвав „спільним ворогом". Він сказав, що протиізраїльську політику Вашінґтон розпочав саме тоді, як в Ізраїлі появилась довгоочікувана можливість встановити мир з арабськими сусідами.

ВІДІЙШЛИ

● ВІД НАС ●

МАРІЯ ЕНҐЛЬОТ член УНС Відділу 286-го Т-ва ім. св. Володимира в Джерзі Сіті, Н.Дж. померла 4-го лютого 1992 року на 65-му році життя. Нар. 19-го вересня 1926 року в Нантікок, Па. Членом УНС стала 1943 року.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Балутянська, секр.

РОДІОН ГЕРЕЦЬ член УНС Відділу 484-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Ютиці, Н.Й. помер 2-го лютого 1992 року на 59-му році життя. Нар. 1933 року в селі Любязь — Волинь, Україна. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку маму Ганну, дружину Наталку, двох синів: Леоніда і Дениса; дочку Анету Фарох з мужем Фредом; внуків: Таню і Давида; братів Петра, Александра і Михайла з родинами і три сестри Віру Ризванюк, Зою Луценко і Раїсу Бенетва з родинами; велике число племінників і племінниць. Похорон відбувся 4-го лютого 1992 року з укр. правос. церкви Чесного Хреста в Ютиці, на укр. кат. цвинтарі св. Володимира Великого у Вайсборо, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Волтер Кроп, секр.